

CESTA ZA SNEM

V rámci národního semifinále a později finále soutěže Young Car Mechanic, pořádané společností Inter Cars, jsme měli možnost poznat velmi šikovné studenty autooborů. Některým jsme nabídli redakční spolupráci, což je i případ článku jednoho z národních finalistů Jana Mrvy. Myslíme si, že po jeho přečtení s námi budete souhlasit, že to s mladou generací není zas tak špatné.

Tento článek se bude od ostatních v tomto časopise trochu lišit. Nebude se totiž týkat přímo automobilů, ale přesto k nim má hodně blízko. Jde o profesní cestu člověka, který auta miluje, stará se o ně a jednoho dne by se tímto řemeslem chtěl i živit.

Ano, budu psát tak trochu o sobě, ale nejdůležitější na této zповědi je myšlenka toho, že toto povolání je v dnešní době pořád složitější a technicky vyspělejších vozidel stále více a více důležité. Pokud se tedy bavíme o tomto povolání, mám na mysli automechaniky, autotroniky a diagnostiky. Dnes se tedy zaměřím především na ty budoucí.

Neházejte nás do jednoho pytle

Mnoho lidí dnes pomlouvá nastupující generaci. Chápu, že v mnoha ohledech je k tomu ne jeden důvod, ovšem nikdy

nejdou všichni lidé stejní a netřeba je házet do jednoho pytle. Měl jsem příležitost setkat se s mnoha talentovanými vrstevníky, kteří před sebou jistě mají slibnou budoucnost. I o tom píšu ve svém článku. Nejdříve však i k mému příběhu.

Můj příběh

Začalo to narozením do motoristické rodiny. To, že jsem vyrůstal na autíčkách se setrvačnickem a jezdil jsem v autosedačce Ferrari, ani není třeba zmiňovat. Že jsem opravdu nakažený, začali moji rodiče poznávat už v mém raném dětství. Místo na pískovišti jsem ležel pod autem a prohlížel si krásy víceprvkové zadní nápravy.

Uteklo pár let a má cesta stále pokračovala. Začínal jsem se svým dědečkem v domácí dílně a stroji VARI, později už u tačky v dílně. Jakou si vyberu střední

školu, mi bylo jasné vlastně už při nástupu do první třídy. Skončil jsem tedy na Střední odborné škole automobilní,

informatiky a gymnázium v Praze-Hostivaři na oboru autotronik.

Na Weilovce, jak naši škole říkáme, se mi opravdu líbí. Nejraději však mám praxe. Jako třída jsme rozdělení tak, že většina spolužáků spolu se mnou chodí do partnerských servisů, kterých má škola opravdu mnoho. Zbytek zůstává na školním pracovišti. Obdobně jako jsme byli všichni v prvním ročníku. Místo svého působení jsme měli možnost si vybírat sami a můžu říct, že jsem si vybral správně. Chodím do autorizovaného servisu Renaultu a Dacie společnosti AUTOSAB s.r.o. v Benešově u Prahy.

Setkání se skutečným životem

Na praxi se setkám v podstatě se vším, s čím se ve svém životě setkává již zkušený mechanik. Od jednoduchých servisních prohlídek a předprodejních kontrol přes opravy různého typu a diagnostiky až po práci na elektrických a hybridních vozidlech. Samozřejmě tedy po odpojení vysokonapěťového systému kolegou s vyhláškou 250 a oranžovou habilitací Renaultu. Vážím si toho, že se mohu učit od těch nejpovolanějších v oboru, jelikož většina spolužáků tuto šanci dnes bohužel nedostává.

I proto píšu tento článek a rád bych ho použil jako osvětu. Pokud chceme v budoucnu jezdit elektrickými auty, nesmíme investovat jen do vývoje vozidel. Důležité je také vybudovat dostatečnou infrastrukturu a zaměřit se na rozvoj povědomí o elektromobilitě mezi celou společností.

Mám opravdu ohromnou radost, že mě kolektiv v práci přijal velmi příznivě. Jak my totiž říkáme, „na vesnici v Benešově“ jsem se opravdu s těmi zlými jazyky pomlouvajícími studenty nesetkal. Je to pro mě obrovská změna, neboť na praxi ve škole se s tím jako žáci bohužel setkáváme často. Ne ze strany mistrů, ti se nám snaží pomáhat, ale ze strany i obyčejných lidí z ulice, kteří si přišli objednat opravu. Tato skutečnost mi připadá dost smutná.

Teoretická výuka

Abych popsal také teoretickou výuku: Kromě obecných předmětů máme i ty pro mě zajímavé. Mám na mysli automobily, technologii oprav a elektrotech-

niku. Jsem vděčný za to, že mám opravdu dobrého učitele, a to nejen přístupem k žákům, ale hlavně díky jejich znalostem. Umějí nám však také dát i pořádně zabrat. Zajímavostí jsou ročníkové práce ve druhém ročníku. Avšak i ta mi pomohla k tomu, o čem chci celou tu dobu psát. Ve třetím ročníku jsem byl jedním ze tří vybraných z naší školy, kteří se měli účastnit soutěží Autoopravář junior a Young Car Mechanic.

Zkušenost na soutěži

Díky těmto soutěžím se nejenom dokážeme setkat s ostatními soutěžícími z celé republiky, ale hlavně si pro nás připravují úkoly odborníci z automobilového průmyslu. Ať už to byli zástupci věhlasných výrobců autodílů, zástupci automobilek, tvůrci automobilních diagnostik, nebo například i redaktori časopisu AutoEXPERT.

Obě soutěže mají dvě fáze. Krajské kolo a národní finále. V soutěži Young

Car Mechanic se postupuje i do mezinárodního evropského finále. Naši zemi tam hrdě a úspěšně reprezentoval Damián Šimice, který skončil na úžasném čtvrtém místě.

Já jsem měl to štěstí, že jsem se v obou soutěžích dostal do republikového finále, a poznal jsem tedy mnoho zajímavých úkolů. Ty byly opravdu různorodé. Od zdánlivě jednoduchých činností, jakou je montáž brzd a odpružení, přes kontrolu závodního vozu Porsche před startem rallye až po elektronické měření a diagnostiku, včetně vysokonapěťových komponentů.

Chtěl bych tímto poděkovat společnosti Škoda Auto a Inter Cars, že tyto soutěže zastřešují a podporují. Avšak také ostatním společností, protože mě opravdu těší, že ony si nemyslí, že jsme jen ta ztracená generace. A proto i ten název mého příběhu. Ať se děje cokoli a lidé říkají cokoli, jděte si za svými sny. Má to smysl. ■